

ter, — som en ganske almindelig Opfattelse troer jeg ikke, at den let vil finde Modsigelse fra deres Side, der have haft god Udgang til at betragte og overveie Sagen i begge sine Forhold. Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 3die Valgfreds (Tonnesbeck), der først oplæste Spørgsmaalet, fremhævede to Punkter, nemlig Ordningen af Ligningskatten og af Bygningsafgiften. Jeg maa tilstaae, at det første meget vanskelige Spørgsmaal har jeg ikke gjort til Gjenstand for en saadan Overveielse, at jeg drifter mig til at udtale nogen Mening om, hvorvidt man i dette Forhold er gaaet Kjøbstæderne for nær; det skal være mig en kjær Pligt at søge at sætte mig saaledes ind deri, at jeg muligt adaare kan give Bidrag til dets Besvarelse. Derimod er det mig aldeles klart, at Bygningsafgiften, selv affeet fra Forholdet mellem Kjøbstæderne og Landet, trænger til en væsentlig Reform, og det er derfor et af de Punkter, angaaende hvilket jeg, hvis jeg næste Gang møder her for Rigsdagen som Indenrigsminister, haaber at kunne forelægge et Lovudkast. Dette vil efter min Mening være høist paatrængende, selv naar Spørgsmaalet ubelukkende betragtes som vedkommende Landet, thi der staaer Bygningsafgiften for Diebliffet væsentlig som en Næringskat; men der kan ikke tænkes nogen mere uhenfigtsmæssig Næringskat end en saadan, der er knyttet til faste Eiendomme, ikke alene til Møller, Krøer og slige Indretninger, som give Eiendommen et bestemt Præg til et bestemt Brug, men til hvilken som helst Eiendom, der blot er Gjenstand for Beboelse, og som ovenikjøbet ikke engang knytter sig til en saadan Bygnings Eier, men ogsaa til dens Leier, der altsaa kan komme til at flytte hver Flyttedag, — ja man kunde komme til saadanne Besynderligheder, at naar f. Ex. en Skrædder var kommen i Fatighuset, kunde det Vord, hvorpaa han sidder, blive Gjenstand for Beskatning, Noget, der bliver dobbelt paafaldende, naar man lægger Mærke til, at det er en meget vidtløftig og kostbar Operation, der maa gaae forud for en saadan Skylbsætning, og er forbundet med megen Tidsspilde, mange Erklæringer og Undersøgelser. Jeg troer altsaa, at selv blot betragtet med Hensyn til Landet, vil der være al

Opfordring til at underkaste dette hele Forhold en nøjagtig Undersøgelse og Reform. Men jeg troer ogsaa, at der vil frembyde sig en meget naturlig Leilighed til at udvide denne Undersøgelse ogsaa til Kjøbstæderne, thi selv uden Hensyn til Forholdet mellem Kjøbstad og Land i saa Henseende, troer jeg, at Ansættelsen og Revisionen, kort sagt den hele Maade, hvorpaa Spørgsmaalet er blevet til for Kjøbstædernes Vedkommende, er langt mere indviklet og fiint gennemført, om jeg saa maa sige, end paa nogen Maade nødvendig. Jeg mener altsaa, at der foreligger god Anledning til at see en Udjevning i saa Henseende tilveiebragt, og at en Reform i dette Forhold har saameget mere Udsigt til en velvillig Imødekommen fra den lovgivende Magts Side, som den vil udstrække sig over et saa bredt Grundlag, og selve Afgiften formeentlig derved gaae saameget ned, at den for de Enkelte ikke vil være væsentlig følelig, ligesom man ikke behøver at foretage Revisionen for ethvert enkelt concreet Tilfælde eller halvaarlig, men kan lade Afgiften staae for længere Tid, og altsaa ogsaa for længere Tid beholde Opmaalningen og den derpaa byggede Skylbsætning; Revisionen vil da kunne foregaae med stor Letthed og uden noget besværligt Apparat. Det er med Hensyn til dette Spørgsmaal Alt, hvad jeg for Diebliffet seer mig istand til at oplyse; men jeg haaber, at man i alt Fald deri vil see en Udsigt til, at der fra Indenrigsministeriets Side vil blive gjort det Fornødne, for at Sagen kan undergives Rigsdagens Behandling i næste Session. At der i indværende Session skulde kunne forelægges et Arbejde af et saa betydeligt Omfang, der navnlig forudsætter saa mangfoldige foregaaende Undersøgelser, vil man neppe kunne vente.

En anden Sag, med Hensyn til hvilken er er rettet en directe Forespørgsel til mig, angaaer Helsingørs Havn. Jeg skal i den Henseende tillade mig at gaae noget tilbage i Tiden. Det vil være i det høitærede Things Erindring, at denne Sag først kom for i Finantsaaret 1859—60, hvor der efter et af Regjeringen forelagt Forslag blev, saavidt jeg husker eenstemmig, bevilget et Beløb af 300,000 Rbd. til at bringe Helsingørs Havn i en mere fyldestgjørende Til-